

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Paulo. 119.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Ischyroni. 117.

Magna Dei bonitas est: ac contra ingens hominum crudelitas. Nam qui moram aliquam postularat, ac debitæ pecuniæ remissionem consecutus fuerat: idem, cum ab eo mora quædam peteretur, non modò eam non dedit, sed etiam conferuim in vincula coniecit, idque cum non tanta æris alieni mole, quantum ipse erat, confrictus teneretur. Nam ipse decem millia talentorum debebat: hic quinquaginta duntaxat denarios. Quocirca Euangelium hominum bonitatem cum diuina bonitate comparans, improbitatem eam meritò appellauit, his verbis utens: Si ergo vos, cum sitis mali, nostis bona data dare filius vestris &c. Quibus verbis vniuersam naturam improbitatis damnat (ablit. scriptum est enim, Benefac Domine bonis & rectis corde. & Bonus homo de bono thesauro suo profert bona:) verum humanam bonitatem cum diuina conferens, improbitatē eā appellauit. Quantò enim magis, inquit, Pater vester dabit bona petentibus se?

Isidoro Diacono. 118.

Diuina quædam res est sermo: diuinius autem, virtus: diuiniſſima denique, pietas. Quamobrem, qui & sermone, & opere, & fide ornatus est, insuperabilis est, & clarus ac celebris, summæque beatitudine dignus. Cui autem horum aliquid deest, tantum huic decedit, quantum eius, quod deest, portio requirit.

Paulo. 119.

Hic locus, Omnes qui venerunt ante me fures sunt & latrones, non de Prophetis & Lege dictum est, quemadmodum iis placet, qui vetus Testamentum reiiciunt (per hanc enim ad fidē quoque velut porrecta manu ducti sunt, qui fidem amplexi sunt, Christum videlicet audientes, Scri-

Ισχυρίων. εζ.

Μεγάλη τῆς θεῆς ἀγαθότης, καὶ τῆς ἀνθρώπων ἡ ἀμείψτης. ὁ γὰρ ἀναβολὴ αἰτησίμωνος, καὶ ἀφῆσιν κομισαμένου, ἔτος ἀναβολῆς αἰτησίης, ἢ μίνοι, οὐκ ἔδωκεν, ἀλλὰ καὶ εἰς δεσμοπέθειον καθῆρξε τὸν σιδούλον. καὶ ταῦτα μὴδὲ τοσαῦτα χρεωστούτα, ὅσα αὐτὸς ἐχρεώσθησεν. ὁ μὲν γὰρ μύρια τάλαντα εἶχε, ὁ δὲ πενήκοντα δραχμὰς. εἰκότως τοιγαροῦν τῆς θεῆς χρεώσθησεν τὴν ἀνθρώπων ἀγαθότητα ὁ θεὸς βάλων ὁ εὐαγγελικὸς χρεωστικός, ποιησίαν αὐτῷ ἐκάλεσε, λέγων. εἰ οὐ ὑμεῖς ποιοῦντες, οἶδατε δόματα ἀγαθὰ δίδοιαι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, οὐ πάσις φύσεως ποιησίαν καταγιώσκων. ἀπαγε. γέγραπται γὰρ ἀγαθὸν κέρει τοῖς ἀγαθοῖς. καὶ ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκφέρει ἐκ τῆς θησαυρῆ αὐτῆς τὰ ἀγαθὰ, ἀλλὰ πρὸς τὴν θεῆν ἀγαθότητα τὴν ἀνθρώπων ὁ θεὸς βάλων, ποιησίαν αὐτῷ ἐκάλεσε. πόσα γὰρ μίλλον ὁ πατὴρ ὑμῶν, φησὶ, δάσῃ ἀγαθὰ τοῖς αἰτέσιν αὐτῶν.

Isidorus Diaconus. εη.

Θεῶν μὲν πρὸς τὴν ἀρετὴν. θεοῦ δὲ ἡ ἀρετὴ. θεοῦ δὲ ἡ εὐσεβεία. ὁ μὲν οὖν καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ καὶ πίστει, κεκοσμημένος ἀνοσφραγιστός, καὶ ἀοιδίμος, καὶ τῆς ἀκροτάτης μακαριοτήτος ἀξίος. ὁ δὲ καθ' ὁπόπερον τῶν λειπόμενος, τοσοῦτον ἐλατῆται, ὅσον ἡ ἀναλογία τῆς ἐλλειφθέντος ἀπατῆ.

Παύλῳ. εθ.

Τὸ πάντες ὅσοι ἦλθον πρὸς ἐμὸν, κλεπαῖ εἰσὶ καὶ ληστὰς, οὐ πρὸς τῆς πρὸς φησὶ, καὶ τοῦ νόμου ἐρήτην, ὡς οἱ τὴν παλαιὰν ἀθετοῦντες βέλονται. δι' αὐτῆς καὶ εἰς τὴν πίστιν ἐχειραγωγῆθημεν οἱ πιστεύσαντες, ἀκούσαντες τῆς Χειρὸς τῆς γραφῆς αἰὶ καὶ κατὰ πρὸς τὴν ἐνομήν.

τενοιδύς, ως καρπύσας πει αὐτῶ, ἀλλὰ πει τῶν ψευδοπροφητῶν, πει ὡν αὐτοὶ ἔφη. οὐκ ἀπελλόν αὐτοὺς, ἢ αὐτοὶ ἔτρεχον. οὐ γὰρ ἄπε πάντες, ὅσοι ἀπελάθησαν, ἀλλ' ὅσοι ἦλθο. οἱ μὲν γὰρ πρὸς φηται ἀπελάθησαν. Μωσῆς μὲν γὰρ ἤκουσε, δέω. ο. Σποσελά σε εἰς Αἴγυπτο. Ησαίας δὲ ἠκούε λέγοντος τῶ θεῷ, πῆ ἀ σπείλω, καὶ τίς πορεύεται πρὸς τὸν λαὸν τῶ. καὶ ἔγειν, ἰδοὺ ἐγὼ. Σπείλων με. οἱ δὲ ψευδοπροφηται, καὶ οἱ εἰς ἄρχοντας καὶ πρῶτα ἀναδραμόντες οἱ ἡ (καὶ) οἱ πει Θεοδῶν, καὶ Ἰσδαντὸν Γαλιλαῖον, καὶ τὸν Αἰγυπτιὸν τὸν τῶν σικαρίων πρῶτα, οὐκ Σποσελλόμενοι, ἀλλὰ φανηπῶτες, καὶ ἀποχειροτόνητοι, καὶ ἀποδραχδαί τυγροντες, οἰκοθεοὺς ἠτομολήσαν. ὅπ δὲ πει αὐτῶ τῶν ἐρέσθη, τὸ ὅπόμενον δηλοῖ, οὐκ ἐπίης γὰρ, φησιν, οὐκ ἐίχεται, εἰ μὴ ἡ ἦση, καὶ κλέψη, καὶ Σπολέση πάντες γὰρ οἱ αὐτοῖς ἐπειδὴ σακχαποφάγησαν καὶ ἀπάλοντο, ὡς Θεοσεβῶσαι τιμὴ ἀλήθεια ἐγχειρήσαντες, καὶ λόγου θαύτων, εἰς τὸ παντελὲς Σποσεβῶντες.

Ἰσδώρω Διάκονω. ρκ.

Τὸ μὲν ποιεῖν καὶ διδάσκειν, ἀνυφῆλτον τυγχαίνει. τὸ δὲ ποιεῖν μὲν, μὴ διδάσκειν δὲ ἐλαττόν ἔστι. χαλεπὴ γὰρ καθ' ἕνα μέρος. διὸ καὶ λογικὸς ἔστιν ὁ ἀνθρώπος. εἰ γὰρ τὸ ποιεῖν διδάξαι μὲν, οὐκ ἂν ἐρέθη, ὅς δ' αὖ ποιῆση καὶ διδάξῃ, ἔτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν ἑστανῶν. πῆ γὰρ τοσοῦτον ἰχθυεὶ βίος ἀριστος, ὅταν πει δογματῶν ἀγῶν πρῶτα, καὶ ὅ τοῖς νόμοι συνηραῖν, πόλις καὶ τῶν ὀρθῶν δογματῶν φέρηται. τὸ δὲ μὴ ποιεῖν μὲν, διδάσκειν δὲ, εἰ καὶ φύλλα δοκεῖ ἔχειν, καρπὸς ἔστρηται, καὶ γέλωτος καὶ καμωδίας, καὶ καταχρίσεως οὐκ εἰμοίρει.

pruras fursum ac deorsum proferentem, tanquam de ipso testimonium præbentes: verum de falsis prophetis, de quibus ipse dixit, Non mittebam eos, & ipsi currebāt. Nō enim dixit, Omnes qui missi sunt sed, Qui venerunt. Nam Prophetæ quidem missi sunt. Moses quippe audiuit. Veni, mittam te in Aegyptum. Esaias item dicentem Deum audiuit. Quem mittam, & quis ibit ad populum hunc? Et dixit. Ecce ego, mitte me. At verò Pseudoprophetæ, & qui ad principes ac præfectos currebant (quales erant Theudas, & Iudas Galilæus, & Aegyptius ille sicariorum præfectus, nō missi, sed ostentationis studio flagrantes, seque ipsos creantes & ordinantes, atque ambitione laborantes, suapte desciverunt. Quod autem de his ipsis hæc dicta sint, liquet ex eo quod sequitur. Fur enim, inquit, non venit nisi ut futetur, & mactet, & perdat. Omnes enim ij, qui ipsis paruerunt, quod veritatem adulterare tentassent, obruncati sunt, atque interierunt, dictoque citius omnino extincti sunt.

Isidoro Diacono. 120.

Facere & docere, æximix cuiusdam ac singularis laudis est, Facere autem, non autem docere, minorem laudem habet. Altera enim parte claudicat. Vnde etiam λογικός, hoc est loquendi facultate præditus homo est. Nā si fecisse, docuisse esset, à Christo minimè dictum fuisset, Qui autem fecerit, & docuerit, hic magnus vocabitur in regno cælorum. Quid enim tantum roboris optima vita habet, cum de fidei dogmatibus certamē proponitur. atque is qui adulterinæ doctrinæ patrocinium suscipit, magno conatu & imperu aduersus recta dogmata fertur? At verò docere ac non facere, & si folia habere videtur, fructu tamen caret, nec risus ac ludibrij, & condemnationis expertus est.

N n